

dén, esverat, corre l'home minso. Es un homenet llarg i prim, una mica corbat, segurament ex-seminarista, ara casat, amb set o vuit criatures: té els ulls petits i el front petit i les orelles petites: només el trajo li ve gran malgrat ésser seu, ben seu, perquè el senyor minso no és tampoc cap mitja cerilla. Així que veu que el revisor salta del tren, s'hi llença. No sé què li deu dir que el revisor el fa seguir i ambdós venen vers allí on jo soc, també: el revisor obre la portella i el senyor minso puja d'un bot i s'esquina una butxaca d'una enganxada i es dona un cop al cap: en entrar al departament es treu el capell i fa deu reverències respectuoses. No m'havia adonat que té el nas molt llarg i transparent. El revisor entra rera d'ell. El senyor minso s'atura i romà dret al mig del departament: el tren arrenca i de poc que no cau. Quan el fan seure, seu. I comença la conversa amb el revisor. Es veu que el senyor minso feia tard al tren i no ha tingut temps de pendre bitllet; el revisor se'l mira amb posat compassiu i protector: tot té remei: es treu tres o quatre llibretes de la butxaca, anota ací, multiplica allà, es posa el llapis-tinta a

l'orella i diu al senyor minso que això s'arregla pagant quatre vegades la tarifa ordinària. El senyor minso s'esborrona. El revisor somriu compassivament mentre signa el paper.—El reglament, senyor. Ja ho veig que això és una etzegallada, però... el reglament, senyor!—El senyor minso deu ésser molt dòcil als reglaments perquè així que el revisor en parla, abaixa els ulls, i paga. De poc que no duu prou diners! El senyor gros encara dorm. Però en oir dring de diners entreobre els ulls. Ha vista la gorra del revisor al seu costat i s'ha deixondit de seguida. Ha prés el maletí i se l'ha posat sobre els genolls. Així que ha estat llest del senyor minso el revisor s'ha encarat amb el senyor gros demanant-li el bitllet.—Teniu tabac?—ha dit amatent el senyor gros: i sense esperar resposta ha fet lliscar un paquet de vuitanta cinc a la butxuca del revisor.

El maletí ha estat clos i el revisor ha eixit palpant-se la butxaca del tabac. El senyor minso no ha vista la maniobra o bé s'ha cregut que allò de viatjar amb tabac en compte de bitllet també era cosa del reglament.

PERE BENAVENT.

VIDA

*En el jardí gemeguen, cruixits per la ventada,
els arbres centenaris que estenen llur branca
per a ombrejar la ruta que una gentil criatura
en els calmosos dies del bo de l'estiuada
segueix, desgranant hores d'amor i de ventura.*

*L'artística masia de portes arquejades,
de barbacana extensa, de riques balustrades,
que sempre està de festa durant els jorns d'estiu,
romàn en el silenci, les portes ben barrades,
com presa d'enyorança d'un amorós caliu.*

*El llac és el refugi de les fulles darreres
que va agombolant l'aire. Les oques cridaneres
no xisclen ni avaloten. Ja no s'ou l'harmonia
dels rossinyols i merles, pinsans i cadarneres
que refilaven troves de cap a cap del dia.*

*L'hivern tot ho despulla; no hi ha flors ni poncelles,
però com que la vida teixint ses maravelles
feinera ja sa tasca davall la terra humida,
quan Primavera arribi portant sentors novelles
fins les retudes branques treuran nova florida.*

PERE CAVALLE.